

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Cecilijanstvo na Slovenskem.

Nedavno, kakor znano, bil je v palači na stolnem trgu Ljubljanskem občni zbor društva cecilijanskega za Kranjsko. Tedaj je bila tista prilika, da razodel je knežskof Ljubljanski nemilost svojega srca do slovenske službe božje, da je poslal na adresu svoje duhovščine besede, ki tudi v posvetnih, narodnopolitičnih naših krogih neso ostale brez nobenega vtisa. Slovenska liturgija omenjala se je le po strani, a utis, ki ga je napravilo izustilo knežje milosti dra. Jakoba, izražen je v včerajšnjem uvodnem članku našega lista. Glavni pogovor pa se je sukal o našem cecilijanstvu in temu danes nekoliko besed!

Cecilijanstvo ima v Nemcih relativno več sovražnikov nego-li pri nas. Tistega strogega cecilijanstva, ki živi ob samih koráljih in rituváljih, probujena nemška narodnost ne more prenašati. S silno obtožbo je vlani sloveč pisatelj z nemškega Štajerskega udaril na cecilijansko idejo, češ, ti možje ropajo narodnost, ker s cerkvenih korov preganjajo nemščino, pa na njeno mesto hočejo uriniti latinščino, na mesto svobodnega nemškega petja stari-

kavi zlog latinskega koral! Nemec prav pravi, kar piše, skrben za razsežnost nemške svoje narodnosti. Dr. Witt, učeni starejšina Cecilijancev, pretirava in pretiravajo tudi njegovi fanatični pristaši po Nemškem. Duhá cerkvene katoliške glasbe podajajo v starih in najstarejših oblikah in tvorbah, in tako tesno se držijo davno pozabljenih formalnih podrobnosti, kakor bi le-té bile bistvo, ne pa duh, visoki duh cerkvene umetnosti! A kar še bolj draži, to je teh cecilijanskih mož rigoroznost, s katero so se branili lotili latinščino v cerkveni pesni. Preiskali so v ta namen vse vatikanske arhive in iz vse drugačnih dob, kakor je doba današnja, pritirali so na dan nekaka dokazila za to, da kor mora biti skladen z altarjem, da mora še danes biti petje latinsko, ker so — obredi latinski. Propaganda za tako cecilijanstvo se je prepozno rodilo, ker se je rodila v devetnajstem veku, ko povsod vihira zastava narodnosti, ko vsak rod velik del svojih duševnih močij za to žrtvuje, da bi na njegovi zemlji, v njegovih vseh razmerah jedini zavladal narodni njegov jezik. Tak je svet v istini in v drugačne razmere usoda ni hotela postaviti novega teženja cecilijanskega! In ravno, da to prezirajo nemški reformatorji, to je njih napaka. Probujene narodnosti si ne dajo več usiljevati tujih, celó mrtvih jezikov, in ako je cecilijanstvu res kaj do umetnosti, do njene stvari, ne bode je tlačilo v oblike latinske, v oblike, ki so narodom danes trn v peti.

Previdniše postopajo slovenski Cecilijanci mej nami! Ustanovili so si pred osmimi leti svoje društvo in že tedaj so s svojimi programi izjavili, da ne mislijo kratiti slovenske narodnosti v cerkvenem petji po naših svetiščih. In tako slovesno izjavo smo zopet čuli na zadnjem občnem zboru. Nočemo misliti, da gospoda drugače govori, drugače pa misli, da hoče narodno pázko „suaviter“ zazibati v spanje, v našem spanji pa „fortiter“ polatinčevati naše cerkvene kore. Predno bi do tega prišlo, našle se bodo reagencije, ki bodo javno mnenje opozorile protislovenskega cecilijanstva! Tudi slovenskemu ukusu ne prija raz-glasba, bodi tudi slovenska, in zgodovina slovenske glasbe bode s častjo spominjala se mož, ki so cerkveno glasbo umetnostno preporodili. Cecilijansko naše društvo si je steklo že ve-

liko zaslugo za domačo umetnost, ker je objavilo že mnogo pouka o cerkveni glasbi v svojem listu, izdalo lepo število skladb in razposlalo iz svoje orglarske šole več učencev z boljšim, olikanim glasbeniškim okusom, da, celo nekaj skladateljev. V vsem tem pa se ne more trditi, da bi gospodje reformatorji bili pregoreči za latinščino, a neveti za slovenščino, katero postavili so veliki večini izdanih svojih skladb. Poznajo mero, a v dejanji meri se latinščina še z manjšo mero, kakor pa priporočajo voditelji in učitelji našega cecilijanstva. To je sicer naše veselje, ker nam je le do umetnosti in ker jo rajše poslušamo v slovenskih besedah, nego v latinskih! Toda nekaj principa hočejo tudi naši Cecilijanci, da jim damo boriti se zanj! Za narodno-harmonizovano in umetno cerkveno petje s slovenskim jezikom delujejo, toda cerkveni propisi dovoljujejo jim tako petje le za tihe maše, — za „slovesne“ maše pa bodi petje latinsko! Pripravljajo torej naši Cecilijanci za slovesne maše po slovenskih (v geografskem pomenu besede!) cerkvah latinščino in latinščino! Pravijo, da gre tu za cerkev, ki ima svoje stroge propise, svoje logične in harmonične obrede, da pa gre tukaj tudi le za „nekoliko“ slovesnih maš. — In mi, na braniku za pravice slovenskega nam jezika, kaj porečemo na princip slovesno-latinskih maš? Brez tega principa menda društvu, ki je v ostalem našem napredku koristno, ne bi bilo življenja. Pred očmi imamo tudi cerkvenost društva, katera mu ne da veliko ganiti v stran od strogih cerkvenih propisov. Računati imamo tudi z istino, da je danes še obred pred altarjem v jeziku latinskem, kateri osobito pri slovesnih mašah udarja na uho in je o tacihih prilikah v obredu disharmonija, ako kor ne odpeva v istem jeziku, sedaj torej v latinskem. Iz teh razlogov v okolnostih sedanjih te točke cecilijanskega programa obsojati ne moremo in tudi z narodnega stališča samo zavoljo te točke ne bi hoteli reakcije napravljati proti vsemu delovanju, če se kaže tako koristno, kakeršno se mora priznavati slovenskemu cecilijanstvu. Toda: „bis hierher und nicht weiter!“ Ako bode skrb za latinščino v cerkvenem petji ostala v dosedanjih mejah, v tistem obsegu, kakor ga je znova določil zadnji občni zbor

LISTEK.

Potopisne arabeske.

XXII.

Gospod urednik! Dva blažena dneva, mirna, a polna spremembe in zabave, preživel sem v krilu one srbske obitelji, katera, kakor sem Vam zadnjič poročil, me je bila povabila na svoj dom.

Zakaj in kakó da sem bil povabljen? V Mitrovici sem se bil namreč seznanil z nekim Prokičem, imovitim in samosvestim Srbom iz Divoša. In ta me je bil pozval, da ga „posetim“ na njegovem domu, češ, da vidim, kakó se ondu živi. Dogovorila sva se, da bode poslal po me voz v Martince, kador bodem dospel tja. In glejte! Mož je bil mož-beseda: ko sem isti dan po pravoslavni maši stopil iz cerkve, čakal me je njegov voznik na cesti ter me odvel v Divoš.

To Vam je neveliko selo na solnčnem griči ob južnem podanku zelene Fruške Gore. Njegovi prebivalci so vrlji, zavedni Srbi, živeči v složnem sporazumljenji mej seboj, kateri verno čuvajo dragocene svetinje svojih starodavnih običajev. Zbog tega mej njimi ni mesta švabskim ali pa madjar-

skim naseljencem, kakor v sosednih seliščih: v Čalmi, Bínuli, Erdéviku itd. Da so Divošani vsi pravoslavne vere, o tem priča njih svetla cerkva in pa monastir Koveždin, ki je za streljaj zadaj v podgorskem zatišji.

Dospevši na Prokičev dom, bil sem kaj prijazno vsprejet. Prokič je, kakor je videti, jeden najimovitejših posestnikov v Divoši. Razven tega je mož jako razboren in zavzet za svoj stan. Bil je svoje dni daleč po svetu okrog in vidi se mu, da si je v tujini prisvojil marsikakšno dobro izkustvo. Sezidal si je nedavno lepo hišo, katero si je uredil z vsemi modernimi ugodnostmi. In kakó je mož vse svoje pohištvo mično spojil z domačimi narodnimi proizvodi! Omare, mize, stoli, naslonjači in postelje, vse je okičeno z rezbarijami po narodnih uzorcih in preolečeno z narodnimi, domá tkanini in vezanimi preprogami, zastori in čilimi. Tudi po tleh so razgrnjeni pisane preproge. In po stenah so razobešene vsakovrstne slike iz srbske zgodovine: različni vladarji nekdanje Srbije, od Štefana Nemanije I. pa tja doli do denašnjega kralja Milana in njegovega naslednika; potem razni pravoslavni patrijarhi in arhimandriti; znameniti srbski vojskovodje in junaki; prizori iz nekdanjih srbskih vojen,

zlasti one na Kosovem polji; sploh različne podobe iz srbskega naroda . . .

Mnogo mi je pripovedoval mož o svojih prednikih, koliko so ti prebili težav in bridkostij pod okrutim „Turčinom“, pred katerim so naposled morali zbežati sem na avstrijsko zemljo. Mej najinim razgovarjanjem se nama je pridružila tudi njegova soproga, visoka, bujnostasna žena, katerej se še zdaj razodeva z obraza nekdanja lepota; naposled prisede k nam še njijina jedina hčerka Zorána, šestnajstletna „devojka“, divne rasti in prekrasnega obraza ter neizrečeno milega pogleda. Njeno blaglasno ime je navedlo naš govor na prekrasna srbska imena. No, beseda je izvalila besedo; naposled me vpraša devojka, kakšna imena imajo naše deklice in ko jej začnem naštevati: Mica, Žefa, Špeva, Urša . . .“ vzklikne deklé najjvno: E pa dà: imade i kod nas Uroša!“

Naš glasen smeh jo je menda pač poučil, da to ni jedno ter isto ime in njen oče, da bi razgovor navedel v drugi tir, pozval je hčerko, naj nam zapoje kakšno narodno pesen; in ko sem ga tudi jaz podpiral s svojo prošnjo, prinesla je očetu gusle in ko je mož zagodel dotični napev, zapela je deklé nasledujo pesen:

Cecilijančev, veseli bomo tudi mi našega cecilijanstva zaradi delovanje njegovega izven latinovanja, aho pa bi latinovanje imelo sekati rane v narodnost našo, tedaj bode vsakega poštenega narodnjaka dolžnost, izjavljati svoj „veto“ z besedo in dejanjem! Od društva cecilijanskega pa si tudi ne bomo dajali agitovati proti prenapredbi liturgičnih propisov v zmislu slovenskem. Tega se tudi ne nadejamo, ako-ravno je društveni pokrovitelj, premilostni dr. Jakob zadnjič izjavil obsodbo svojo za slovensko službo božjo. Duh cerkvene glasbe veje lahko tudi v slovenski liturgiji, in kadar se povrne doba „narodne cerkve“, tedaj izgine tudi obrazložba sedanjega latinovanja. Ako pa je Cecilijancem res do umetnosti, do stvari ne pa do skrajnega konservatizma, tedaj se ne bodo oglašali proti obredom slovenskim. Obredi slovenski pa so vprašanje časa, ki je nemiren kakor valovje, katerega ne upokojí vsaka želja Petrovega stola, in tudi ne želja knežje milosti, dra. Jakoba Misli!

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

6. Za tarif. šte. 274. „Cink“.

Leta 1882. se je v avstrijskih planinskih delah pridelalo cinkovice 135.526 metercentov, kar je dovolj, da bi se bilo izdelalo 45.000 metercentov kovine.

Stalili pa sta še tudi štajerske in koroške surove cinkovice obe delavni južno-avstrijski cinkarnici, in sicer c. kr. talilnica v Celji . . . 40.000 mc. in privatna talilnica v Zagorji . . . 34.000 „

vkup . . . 74.000 mc.

v Nemčijo pa se je prodalo 47.133 mc., t. j. ves pridelek cinkovice v Tirolah, ostanek s 15.000 je bila prevzela cinkarnica v Ivanci (na Hrvaškem), toda ne stalila.

Leta 1882. sta obe avstrijski planinski cinkarnici izdelali surovega cinka, in sicer

Celjska 15.298 mc.

Zagorska 13.383 „

vkup 28.681 mc.

poleg tega je Zagorska iz Auronzo (v Italiji) uvozila 12.000 mc. kalamine (Galmei) in uplavila, tako, da se odnoso domače talilne prej navedeni izdelek surovega cinka skrči za kakih 3000 mc.

Od tega izdelka se je poprodalo 21.998 mc., ostanek s 6683 mc. se je hranil v zalogi.

Cinkarnica v Št. Janži na Kranjskem se je opustila l. 1878, ko so cinkove cene upale; ravno tako sta brez dela Ivanska (na Hrvaškem) in c. kr. cinkarnica v Briksleku (v Tirolih).

Dalo bi se misliti, da je opuščanje treh južno-avstrijskih cinkarnic omogočilo obema delujočima v Zagorji in Celji, da umnožita svoje izdelke. Mesto tega se je moralo tudi v teh dveh talilnicah delo ukurčiti in nekaj izdelkov v zalogo dejati, ker jih nesta hoteli v zgubo prodati. Ne more se reči, da sta obe še delujoči talilnici slabo urejeni, pomankljivo upravljene, ali da slabo delat. Cinkarnice, katere so urejene za topljenje štajerske in koroške cinkovice, ko se porabi trikrat ali štirikrat toliko goriva kakor se rude stali, morale so se prirodno postavljati v najbližnjo bližino od cinkovega rudarstva najmanj oddaljenih južno-štajerskih ali kranjskih pre-

mogokopov, oziroma poleg teh samih. Celjska in Zagorska talilnica sta sicer ob južni železnici, ali dobivanje cinkovice draži se izven visoke železnične vožnje še z ne malo voznino od rudnika do najbližnje železniške postaje. Plavži Celjske cinkarnice so napravljeni po najnovejših skušnjah in tekmuje ta erarična talilnica glede prihranjanja goriva in pridobivanja kovine s cinkarnicami v Nemčiji, katere kurijo z mnogo boljšim in veliko cenejšim premogom; v Zagorski talilnici pa so plavži urejeni bolj v porabo drobnega premoga in ki vsaj nič manj ne izdeluje kakor Celjska. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 31. oktobra.

Sedaj delujejo odseki obeh delegacij. Vojni odsek ogerske delegacije se je spodtikal na previsokih potrebščinah za pokojnine. Več delegatov je priporočevalo, da bi se strožeje postopalo pri upokojenji častnikov.

Vnanje države.

Mej velelastni se še ni doseglo nikako sporazumljenja. Dvomi se, da bi konferenca imela kaj vpeha. Res da nobena velelast ne ugovarja naravnost ustanovitvi status quo ante na Balkanu, ko bi se to dalo brez vojne sile doseči. Z mislijo, da bi prisilili Bolgare, da priznajo sklepe konference, se pa zapadne vlasti nikakor nečejo sprijazniti. Mnogo jih je, ki mislijo, da bode Anglija vsaj indirektno podpirala Bolgare, da bi tako popolnem uničila ruski upliv na Balkanu. Salisbury ostal je namreč prejšnji sovražnik Rusije, in kjer le more ruje proti njej, če tudi javno ne kaže tega sovraštva.

Odnosaji mej Bolgarijo in Srbijo so vedno bolj napeti. Zlasti pa Bolgari Srbom nikakor ne morejo ustreči. Kar koli naj storé, Srbom ni prav. Nedavno smo še čitali dan na dan pritožbe, da Bolgarska daje srbskim revolucionarjem zavetje. Da bi tedaj Srbom ustregla, je bolgarska vlada več Srbov iztirala in več družih pa pozaprla, da ne bi mogli ruvati proti Srbiji. Toda s tem je še le dregnula v sršenovo gnezdo. Sedaj kričé v Srbiji, kako se v Bolgariji zatirajo Srbi. V Sredec so ječe z njimi prenapolnene, samo v Črnej džamiji jih je nad 300 zaprtih, v Trnu in Lom Palanki so pa čez dve sto Srbov deli v zapor. Ker le ni bilo konca pritožbam, da roparske čete prestopajo mejo, so jo bolgarske čete popolnem zaprle. Nikogar ne puste iz Srbije v Bolgarijo, pa tudi iz Bolgarije v Srbijo ne. Na vsacega, kdor bi hotel prestopiti mejo, streljajo vojaki. To je pa še bolj razdražilo Srbe.

Od turške strani se poroča, da se v Vzhodni Rumeliji branijo mohamedanci in Grki ustopiti v vojake, kakor je to sklenila provizorična vlada. V več krajih je že prišlo do krvavih izgrediv. Zlasti v Burgasu bil je velik pretep ter je bilo več oseb ranjenih, zlasti se jako vidno prikazuje narodno nasprotje mej Bolgari in Grki.

V Makedoniji prikazuje se velika nevolja mej bolgarskim prebivalstvom. Bolgarska vlada že komaj zdržuje, da tam ne bukne ustanek. Ustajniški odbori neki jako energično delujejo. Ko bi velelasti sklenile, da se zopet ustanovi status quo ante v Rumeliji, bode bolgarska vlada tudi v Makedoniji zgubila ves upliv in ne bode mogla tam več zadrževati ustanek. Navstali bodo najbrž nemiri, kateri bodo sprožili vse orientalsko vprašanje.

Vodja opozicije v grški zbornici Trikupis vrnil se je iz inozemstva v Ateue. Velika množica naroda ga je z veseljem pozdravila. Trikupis jo je jako navdušeno nagovoril. Rekel je, da bode podpiral vlado, ako bode dovolj odločno branila pravice helenstva in si znala pridobiti simpatije Evrope.

Poudarjal je, da mora Grška braniti pravice helenstva tudi zunaj svojih mej, zlasti v Makedoniji.

Francoskemu ministru vnanjih zadev častitalo je več poslancev, senatorjev in diplomatov, da ga ni zadela napadevalčeva krogla. Napadevalec neče povedati svojega imena niti, kaj je bilo povod temu zločinu. Ker je Freycinet obče spoštovana oseba, misli se, da morda napadevalec ni bil pri pravi pameti.

Kakor „Novoje Vremja“ poroča, korejski kralj ni vsprejel predloga ruskega poverjenika, da bi ruski častniki preustrojevali korejsko vojsko. Za to se bodo neki vzeli angleški častniki. To kaže, da na Koreji zopet prevaguje angleški upliv.

Dopisi.

Iz Železnikov 30. oktobra. [Izv. dopis.]

Pretrgal je državni zbor svoje delovanje, deželni še ni se prišel. Kako slabi, hudi časi morajo biti to za urednika, posebno slovenskega časnika! „Kako je pust čanašnji list — nič novega“ in list, s katerim je bilo vendar dokaj truda, zastoj čaka hvaležnih bralcev. Strele pa lete seveda najrajši na visoke vrhove. Ustrezno bo menim ne samo Vam, g. urednik, ampak tudi slavnemu občinstvu, ako Vam bom pogostoma posebno zanimive, novice poročal. Imamo namreč tu junaka, ki se dan na dan vedno s slavnějšími čini ponaša. Kot mirni opazovalec burnega delovanja njegovega, zapisal sem si po pravici vsakdajnemu zapisniku na čelo: „nulla dies sine ainea“. „Noben dan brez linirja“ prstavlja bil te besede Janezek, in vedel je z kaj. Naš junak menda ne rabi „linirja“ izključljivo, uravnava se lahko tudi z drugo stvarjo. Komu bi v glavo palo, mlado kivo drevesce „z linirjem“ zravnati. Tako ima tudi naš junak, ki spada k stanu, čegar dolžnost je, dostaviti in pripraviti, kar je bilo zamujenega ali pokvarjenega, in skrbeti za dobro, ravno rast, različne pripomočke. Nežne rastlinice ima v svojem oskrbovanji — škoduje jim vročina po letu, še bolj pa zimski mraz. Zato so predniki obzidali poseben prestor in ga s streho — čeravno je zdaj piškava — pokrili. No zidali so šolo, da se vzgojuje boljši bodočnosti upanjapolna mladež. — Kako imeniten posel ima naš junak! Žive cvetlice vzgojevati je najtežje delo, ki zahteva umnega vrtarja. In kako dobro ga umeje naš junak! Ker ga je zima pobelila, — kolik upliv ima čas na nas, vsak ve —, ker ga dražijo „Železniški Slovenci“, katerim ne more ust zamašiti, ker ga nečejo ze več drugi poslušati, začel je v šole svetih prostorih dušek dajati svojemu užaljenemu srcu — svoj žolč zlivati. Že v pretečenem šolskem letu ugajal jih je prav po postavah pedagogike. Razloček delal je mej otroci, katerih stariši so se drznili ravnati po svojem lastnem prepričanju. No potrebno je pa tudi otroke razločevati, kdo bi tajil! „Francelj, tebe ne bom jaz kaznoval, te bodo že oče“, „Jožek ti mora vendar slovensko govoriti, ker so tvoj oče „Slovenec“. Tako in jednako je naš vrtar skušal lepo lastnost, razpore in nagajivosti mladini ucepiti. Kar se Janezek nauči, Janez zna. Tukajšnji otroci nabirajo, kakor smo mi, ko smo bili m'adi, prečrtane pšne znamke za odkup „zamorskih otrok“. Najedenkrat prišlo je povelje Miklavžku, ki jih je pridno nabiral, „ti jih nikar več ne nosi“. Užaljeni oče je pač vedel, kje zajec tiči, a ni storil daljnih korakov.

„Devojka sedi kaj mora,
Pak sama sebi govori:
„Ah mili bože i drugi!
Ima l' što šire od mora?
Ima l' što duže od polja!
Ima l' što brže od konja?
Ima l' što sladje od meda?
Ima l' što draže od brata?“
Govori riba iz vode:
„Devojka, luda budalo!
Šire je nebo od mora,
Duže je more od polja,
Brže su oči od konja,
Sladji je šećer od meda,
Draži je dragi od brata“ . . .

Pri poslednjih besedah je deklica zarudela ter zbežala iz sobe. Oče njen pokima z glavo pomenljivo ter mi reče: „Ej, gospodine! Devojka imade več šestnajst godin, pak je treba, da se udaje, jerbo — čoveku nije dobru biti samomu.“ In ko se jaz začudim, češ, da je še premlada, odvrne mi mož resno: „Kod nas na jugu pšenica prije dozori, nego kod vas!“

Po večerji šla sva se sprehajati po selu gori in doli. Bilo je vse tiho in mirno; le tu pa tam je zalajal na dvorišči kak pes. Ko sva se vrnila domov, zavedel me je mož na dvorišče. Tu so nama

priskakali naproti velikanski, beli kodrasti ovčarski psi, ki so stražili ogromno jato ovac, ležečih ondu le na trati. In ko so krotke živalice zagledale svojega gospodarja, obkrožile so ga ter se zaganjale vanj in se zaupljivo vzpenjale ob njem po konci. Mož ima po tri sto do štiri sto ovac, po dve sto svinj zunaj na paši, obširno čredo goveje živine in po šest do deset iskrih konj. Nekateri kmetje tu doli v Sremu imajo bojda po osemsto ovac, po tri do pet sto svinj, po dve sto goved in po dvajset konj.

Drugo jutro napotila sva se s Prokičem iz Divoša proti severu v njegove gorice, ki se razgrinjajo takoj za selom navzgor po prisojnem holmci. O tej priliki mi je opomniti, da vinogradi tu doli neso kakor pri nas, da bi imeli visoko po konci stoječe, h kolecem privezano trsje, ali pa dolge v vence spletene brajde, kakor na Krasu in Primorskem sploh; temveč tukaj je trs obrezan prav nisko pri zemlji in panoge, kar jih vzraste v jednom letu, širijo se svobodno po tleh na okrog. O kakšnem kolci ali latniku tu niti sledu ni! Ali kakšna kapljica Vam zoreva po teh peščenih, solnčenatih brdinah, — tega Vam ne bodem pravil, ker bi dobili skomine po tistem Vašem obožavanem „cvičku“ ali kakó mu še pravijo zdaj na Dolenjskem!

Iz gorice, od koder se vidi po vsem širnem Sremu, tja doli do srbske gore Avale, preko Save v Bosno in daleč tja gori na gorovje onstran Broda, — krenila sva na levo doli k prej omenjenemu monastiru Koveždinu. Ondu je bil isti dan „sabor“ (shod ali proščenje), kjer se je zbrala ogromna množica ljudstva iz vseh krajev tostran in onostran Fruške Gore. Tak pravoslaven sabor Vam je jako zanimiv! Tu se ne zbirajo samo pobožni romarji, temveč ljudje z vsakovrstnimi nameni. Tu vidite starca, kateri se priklanja pred obrazi božjih svetcev; tam staro ženo, kako poljubljuje svete podobe; ondu naletite na očeta, ki išče nevesto za svojega sina; mater, katera pozveduje po mladeniču, ki snubi njeno hčer; tu išče brat sestro, sestra brata; pop je prišel, da sliši svečanejšo službo božjo; kmet, da se pomeni s svojimi sosedi o letini. Da tudi ciganov ni manjkalo, pač ni čudo! Največ pa je bilo ondu deklic in to tako lepih, gospod urednik, da se njih nisem mogel niti nagledati, kamoli, da bi Vam jih opisal.

Monastir Koveždin je vrlo lepo vzgrajen, kakor vsi pravoslavni samostani, na štiri vogle, na sredi dvorišča stoji cerkva, posvečena sv. Savi. Ta cerkva ima prekrasen „templo“ (oltar) ves pozlačen in

Ko so donášali slovenski časopisi daljno hvalo našemu junaku, prišel je v šolo in poboljšal opominil otroke: „Sedaj morate slovensko govoriti, če ne, boste v cajtengo prišli.“ Čulufekferskega menda niso govorili, ker se naš junak ne zanima za surovi jezik ta. Zastavica ostane res, kako so otroci pred govorili poučeni po svojem vzgojitelji. Tako bilo je ravnanje v pretečenem letu. Žalibog, da se letos ni spremenilo, ampak s šolskim letom se tudi vnovo pokazal pedagogični talent našega Pestalozzija. Postavno je dolžan vodja vsake šole vsako leto sestaviti šolski red in poslati ga predsedniku okrajnega šolskega sveta v potrjenje. Mej predmeti ima veronauk še vedno prvo mesto. Zato dajejo pravi pedagogi katehetom na izbiro najpripravnije ure poučevanja, sicer morali bi jim jih odkazati. A naš „Pestalozzi“ prezrl je menda prvo postavbo, za drugo običajno navado, ki ima tudi izvir v novi šolski postavi, se ni zmenil. Kapelanu ni razumel ur, odločenih mu v poučevanje veronauka, začel pa je v šoli hujskati in ščuvati: „Jutri bo krščanski nauk, če bodo hoteli kapelan poučevati?“ Kapelan, ki pozna svojo dolžnost in jo je tudi vestno spolnjeval, pritožil se je do višje oblasti, da ga ponči pravega ravnanja. Slep pa mora biti naš „Pestalozzi“, ako ne sprevidi, kaj bo iz tacega semena vzrastlo. Zakaj si napravlja in plete lavorikov venec s preziranjem postav? —

Strast je slepa.

Z Grenjskega 30. oktobra. [Izv. dop.] Živinska razstava v Kranjski gori, kakor tudi primiranje konj v Kranji in Radovljici pokazala je dovolj, kako vrlo v živinoreji napreduje gorejska stran. K temu pripomoglo sta veliko visoko ministerstvo in kmetijska družba kranjska z nakupom in premiranjem lepe živine.

A s tem pa še ni vse doseženo. Mi živinorejci čutimo močno, da nam manjka izpitanih živinozdravnikov, ker skoro neverjetno je — za celo Gorenjsko je samo jeden živinozdravnik in sicer pri okrajnem glavarstvu v Kranji. Številjenje od leta 1880 nam pa kaže da imamo na Gorenjskem nad 6000 konj, 62.000 goveje živine, 28.000 ovac in kozlov in nad 14.000 prašičev, katero število se je pa do danes gotovo znatno pomnožilo. Kaj nam koristi pri tolikem številu živine samo jeden živinozdravnik?

Res je, da imamo veliko mazačev in smo se daj tudi primorani v silo se nanje obračati, saj že stari pregovor pravi, v silo še hudič muhe je. Taki živinski mazači, kakeršnih se ne manjka po Gorenjskem in mislim, da tudi sploh po Kranjskem ne, živinorejcem veliko več škodujejo, nego koristijo, saj je znanih mnogo slučajev, ko je živina pri navadnih boleznih ravno po takih mazačih v nič prišla. In kako so nekateri taki mazači premeteni in zviti?!

Ako ubozega kmeta ne more drugače oslepiniti, skuša svoj namen s tem doseči, da začne „coprati“. Bolnemu živinčetu bilo je zacoprano, trdi mazač in sedaj je treba, da se „odcopra“, ker poprej ne bo zdravo itd. in sedaj začno mnogovrstne „čire-čare“.

Pač žalostno, da se take stvari še dandanes gode po Kranjskem in da je mazaštvo v takem cvetju kakor ne kmalu v kateri kronovini.

Krivi temu so največ merodajni krogi ker se ne brigajo, da bi se primerno število živinozdravnikov nastavilo. Le pogledjmo si druge dežele n. pr. Štajersko. Tamkaj je 14 živinozdravnikov nastav-

naslikan z mnogimi vrstami svetnikov in po cerkvenemu svodu so živobojne slike al fresco, prigodbe iz življenja sv. Save. Monastir ima prostora za dvesto „kaludjerov“; gorenji prostori, zlasti stanovanje arhimandritovo je vrlo elegantno, po polnem posvetno, moderno opravljeno. V monastir ima vsakdo pristop, po vseh prostorih, tudi ženske. Dohodkov ima monastir na leto okolu 30.000 gld., neizmerna posestva, sploh vsega v izobilji, — a živijo v njem samo po trije menihi in dva, trije dijaki. Ti ljudje so Vam kaj prijazni. Sprejeli so me radostno in gostoljubno. Kdor bi hotel živeti mirno in brezbrizno, tukaj bi imel blaženo zavetje. Nehote sem se tu spomnil pesnika in njegovih besed:

Življenja valove tam zunaj brumí,

Tu vlada pa mir in tihota,

Tam zunaj vrvenje, drvenje ljudi,

Tu notri je sveta samota.

In jutri mi je odriniti zopet iz tega blaženega zatišja v burni svet!

V Divoši.

Prostoslav Kretanov.

Ijenih od dežele same, poleg tega, da je tudi veliko c. kr. živinozdravnikov; isto tako je tudi po drugih kronovinah, le Kranjska dela izjemo saj dosedaj še ni niti jedna deželna služba za živinozdravnike sistemizovana.

Ker so za nas živinorejce živinozdravniki, eminentne važnosti, prosimo toraj slavni deželni odbor in kmetijsko družbo, da delujeta nato, da se število živinozdravnikov pomnoži tako, da vsaj vsako okrajno glavarstvo dobi po jednega; le na ta način bode nam pomagano, ker znali bomo potem, kam se je v potrebi obrniti.

Iz Idrije 28. oktobra. [Izv. dopis.] Že je minol tretji mesec čez leto, odkar se je bilo ustanovilo pri nas „delavsko bralno društvo“ v prosep in omiko delavcev. Kakor navadno čitamo v časnikih, imajo jednaka društva v začetku mnogo nasprotnikov. Tudi našemu društvu jih ni manjkalo. Dajali so vsakateri zasmehovalne primke, katerih pa tukaj nečem naštevati, primke dajali so pa taki, ki se štejejo mej izobražene. Pri vsem tem in kljubu nasprotovanju je pa dozdej društvo vendar izvrstno napredovalo, ter šteje že nad sto članov, večidel delavcev tukajšnjega rudnika, in nekaj rodoljubov raznih stanov.

Naročeno je društvo na 15 slovenskih časnikov, katere društveniki z veseljem čitajo ter zajemajo iz njih pouk, ki je v sedanjih časih vsakemu potreben.

Priredilo nam je društvo v tekočem letu tri zanimive veselice. O prvi veselici je že bilo v Vašem cenjenem listu omenjeno, torej hočem tukaj le o drugih dveh par besed povedati. Druga veselica vršila se je v spomin tisočletnice sv. Metoda dne 7. junija v gostilni g. F. Remica, zadnja je bila pa v imendan Nj. Veličastva 4. dan oktobra. Zjutraj se je pela ob poludeveti uri sv. maša (Slava Stvarniku. A. Nedved) pod vodstvom g. J. Bezga tukajšnjega organista. Lepo peta maša napravila je na vse poslušalce globok utis. Posebno pa nam je ugaljalo, ko smo zvečer stopili v krasno razsvetljeno gostilno g. J. Kogej. Akoravno je bila naznanjena le večerna zabava brez posebnih povabil, udeležilo se je razen obilnega domačega občinstva, tudi nepričakovano obilo gg. članov „bralnega društva“ v Šebreljah. Po dovršenem lepem sporedu, po lepih in raznovrstnih pesnih zapeli so tudi vrli Šebreljci nekaj mičnih pesni tako izvrstno, da se jim je vse občinstvo čudilo in si je vse želelo še mnogo jednacij večerov.

Ta želja bode se tudi izpolnila, k temu treba le sloge. Društveniki naj se vedno ozirajo le na društva blage namene, nikdar pa ne na osebnosti.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za prebivalce na Tirolskem, katere so zadnje povodnji oškodovale, zopet 20.000 gld.

— (Gosp. prof. Šuklje) odložil je svoj državnozbornski mandat in v 20. dan t. m. svojo odpoved izročil predsedst. u državne zbornice s prošnjo, naj bil posredovalo, da se kar hitro mogoče razpiše nova volitev, za katero se v posebni izjavi dolenskim volilcem kot kandidat priporoča.

— (Slovensko gledališče.) Jutri zvečer predstavlja se v deželnem gledališču znana žaloigra „Mlinar in njegova hči“.

— (Umirovljenje.) Deželne sodnije svetnik g. Rajko Zhuber pl. Okrog je stalno umirovljen. Tem povodom dobil je naslov in značaj nad-sodnijskega svetnika.

— (Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) ustanovila se je v Železnikih 30. t. m. Oglasilo se je za pristop nad 30 udov, večidel letnikov. Živo zanimiva se za družbo naše narodno ženstvo, koje broji skoraj 14 udov, v lep zgled in spodbudo drugim domorodkinjam. Voljeno je tudi že stalno načelnništvo v osobah gg. J. Mraka, župnika, M. Kljuna, kapelana, Frana Oblaka, hišnika in mlinarja.

— (Iz Slovenske Bistrice) se nam piše: V 28. dan t. m. zvečer ob 8. uri napali so fantalini in blapci znanega Mateja Kašlja (Zidovskega), ko je iz Bistrice šel domov po istem potu kakor prof. D. Pascolo in ga brez vsakega uzroka tako stopli, da je čez nekoliko ur umrl.

— (Zemljeknižna sleparija.) Iz Celja, 28. oktobra: Danes bil je Valentin Fegeš, nekdanji diurnist, sedaj zemljiknižnik v Celji, od porotnega sodišča spoznan krivim goljufije ter obsojen na 2½ leta v ostro ječo. Dejanje se je vršilo tako-le: Pred pe-

timi leti kupil je Miha Fegeš zemljišče svojega sina sina Valentina za 6000 gld. in to vsled eksekucije. Valentin Fegeš pa je le zato dal prodati, da bi tako z zemljišča spravil neko terjatev; „slamnati mož“ je bil njegov oče. Ta je kmalu na to, v dogovoru s sinom Valentinom, odprodal več parcel zemljišča grofinji Auersperg za 4000 gld. in po njeni smrti še druge štiri parcele njenemu dediču, Teodorju grofu Auerspergu. Da se imajo vse te parcele odpisati, to se je začasno v zemljiški knjigi pripomnilo ter se je pričelo s pozovnim postopkom. Ali pravi odpis se je odložil, ker je 4. maja 1881 umrl grof Auersperg in njegovo gospodarstvo prešlo na Kysa, ta pa je je pozneje prodal dru. Oskaru ter Mariji Pangrac. V tem času, 3. septembra prosi Miha, oziroma Valentin Fegeš, da bi se izknjižil začasno pripomnjeni odpis parcel, grofinji Auersperg prodanih. Sodišče je to naznanilo Kysu, a ta, ker o stvari ni poučen bil, tudi ni oporekal in tako se je v resnici izbrisalo pripomenilo. Ko pa pozneje dr. Pangrac ter soproga to izvesta, uročita za svojo pravico tožbo, katera pa ne bi mogla ničesar doseči, ker je v tem času Valentin Fegeš že od svojega očeta nazaj kupil imenovane parcele. In tako ima Kys škode 2000 gld., ker je moral dru. Pangracu plačati 2000 gld nadomestila zato, da se parcele zemljeknižno neso dale odpisati. Porotna razprava se je torej ukrenila proti Valentinu Fegešu zavoljo zločina goljufije v kvaro Auerspergove rodbine in oziroma njenih pravnih naslednikov z zneskom 4000 gld. — ter končala se z obsodbo.

— (Samomorilec), ki so ga našli preteklo sredo v kupeji prvega razreda na postaji na Pragarskem, bil je neki Moric Braun z Ogerskega. Zaigral je vse svoje premoženje, tako, da je imel samo še jeden krajcar gotovine.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sofija 31. oktobra. Bolgarska vlada zanikava oficijalno vest iz Niša, da so Bolgari mejo zaprli in ukazali naj se vsakdo ustrelji, kdor bi iz Srbije šel čez mejo. Meja je pri carinski stražnici za prehod prosta. Nadalje zanikava, da bi bolgarski prostovoljci vznemirjali srbska sela ob meji, kajti ob meji stojé le redne čete.

Dunaj 30. oktobra. Dr. Herbst nevarno zbolel. Moči znatno pojemajo. Ker je dr. Herbst srce zamaščeno in pluča razširjena, je zdravljenje težavno. Dr. Herbst jako nemiren in razburjen.

11. številka ima naslednjo vsebino: 1. J. Kržišnik: Sava. Povest v verzih. — 2. Svoimir: Sonet. — 3. Dr. J. Vošnjak: Odlomki iz človeške tragikomedije. II. Petega septembra bo počilo. — 4. Svoimir: Tvoje oči. Pesem. — 5. J. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 24. Doktor Prežir. — 6. Ivan Vrhovec: Slavni Slovenci. II. Peter Pavel Glavar. (Konec). — 7. A. Pirc: Anica. — 8. Nikdo: Dva biserja. Pesem. — 9. J. Cimperman: Osöhlo cvetje. Soneti. — 10. Fr. Svetič: Viktor Hugo. — 11. Savo Zorán: V noči duhov. Pesen. — 12. Janko Kersnik: Agitator. Roman. (Dalje). — 13. D. Fajgelj: Nove muzikalije VI. — 14. Književna poročila: IV. L. Žvab: Curiosità Triestine. (Konec). — V. Ž. Latinska slovnica. — VI. Ž.: Latinske vadbe za prvi gimnastijski razred. — VII. Ivan Š.: Starbinski slogi. — 15. Iv. Franke: Umetniške starine po Gorenjskem. (Konec). — 16. Slovenski glasnik: Nove knjige slovenske. — Pisateljsko podporno društvo. — Akademsko društvo „Slovenija“ na Dunaji. — Slava preporoditeljem! — „Archiv für slavische Philologie“. — Andrej baron Čehovin. — Hrvaška književnost. — Popravki. — 17. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“ stoji vse leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Temperatura v m. m.	Temperatura v f. m.	Vel. vetra	Nabo	Moč vetra v m. m.
30. okt.	7. jutri	731.06 mm.	06.0 C	sl. sev.	jas.	
	2. pop.	732.10 mm.	8.6 C	z. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	734.62 mm.	1.2 C	sl. sev.	jas.	

Srednja temperatura 3.5°, za 4.3° pod normalom.

Vremensko poročilo 30. okt. V srednji Evropi se je zračni tlak povišal, v Avstrogoskraj pa naraščajo vetrovi so slabši postali razen na Angleskem, kjer je viharo. Nebo tu oblačno, tam jasno, v več krajih dež ali pa sneg. V Pulji bila je nevihta. Jadrijansko morje se nemirno giblje. — Pričakovati severne vetrove, oblačno, deževno ali pa snežno, jako hladno vreme.

Dunajska borza

dné 31. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82	gld.	50	kr.
Srebrna renta	83	"	—	"
Zlata renta	109	"	20	"
5% marcna renta	100	"	—	"
Akcije narodne banke	889	"	—	"
Kreditne akcije	283	"	50	"
London	125	"	10	"
Srebro	—	"	—	"
Napol	9	"	94 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	93	"
Nemške marke	61	"	50	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	126	"
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	171	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	30	"
Ogrska zlata renta 4%	98	"	85	"
5% papirna renta 5%	90	"	90	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	"	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	116	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	"	40	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	"	—	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	"	50	"
Kreditne srečke	100	gld.	176	"
Rudolfove srečke	10	"	17	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	98	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	182	"	75	"

Obramba.

Zvedel sem, da me hudobni jeziki po Ljubljani nateleujejo, da sem jaz tisti, ki je one dni, kakor je bilo brati po časnikih, s ponarejenimi pismi na ime mojega očca Jožefa Zorca (po domače „stari Dolinar“) po postreških nekaterim trgovcem in drugim premožnim ljudem skušal izvabiti svote po 1000 gld. in več ter jih za te zneske oslepiti. — Ker je meni na mojem dobrem imenu in do sedaj neoskrunjeni časti vse ležeče, bodi tužnizanjeno, da bom vsakega, o katerem zvem, da razširja take obrekljive laži, nemudoma tiral pred sodnijo.

France Dolinar,

posestnik v Švici ob Dobrovi.

(645)

Išče se

trgovski pomočnik

za prodajalnice z mešanim blagom na deželi.

Ponudbe sprejema upravništvo tega lista. (643—1)

Služba se išče.

Mladenič, ki je kupčijsko šolo z dobrim uspehom dovršil in zdaj za knjigovodjo služi, rad bi izpremenil svojo dozdajno službo ter stopil v kako drugo, njemu bolj primerno. Posebno rad bi šel k špediciji v kako tovarno, ali pa h kakemu drugemu podjetju za pisarja. Ako treba, zmožen je tudi kavicjo položiti.

Več o njem se iz prijaznosti poizve pri g. F. G. v študentovskih ulicah št. 13 v Ljubljani. (637—1)

Otvorenje prodajalnice.

Podpisani s tem nljudno naznanja, da je z današnjim dnevom otvoril svojo novo

usnjarsko obrt

na Poljanski cesti št. 3, nasproti stare hranilnice.

Mnogobrojnemu nakupovanju se priporoča z odličnim spoštovanjem

Fran Schuster,

(642)

Največja zaloga
šivalnih strojev.

JAN. JAX,

Ljubljana,

HOTEL EVROPA.

Na mesečne obroke po
4 do 5 gld. (613—9)

Šestletno jamstvo.

Pouk brezplačno.

Vinska dražba v Veliki Nedelji.

Dne 4. novembra t. l. prodaja se po dražbi 400 hektolitrov (okolu 71 štrtinjakov) grajskega in cerkvenega vinskega mošta lastnega pridelka v grajskih kletih v Veliki Nedelji na Spodnjem Štajerskem, na jednakoimenovane železniške postaji, v cementovanih sodih, proti gotovemu plačilu. (638)

Dražba se začne po prihodu osebnega vlaka, to je po 11. uri dopoldne.

Oskrbništvo komende nemškega viteškega reda v Veliki Nedelji, 19. oktobra 1885.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Od sobote 31. oktobra naprej

le nekaj dni videti

v hotelu „Stadt Wien“

v uličnem lokalu, pritlično, uhod Fran Josipova
cesta,

IZREDNA PREDSTAVA

19 letne herkulice, boriteljice in akrobatke

gospodičine **ELEONORE**

in

predstava bolhá.

Vidi se od 10. ure zjutraj do 9. ure zvečer.

I. prostor 20 kr., II. prostor 10 kr. — Vojaki in otroci polovico. (636—1)

Čiščenje in zboljšanje vina.

Najgotovjše, najhitrejše in najcenejše sredstvo za čiščenje in zboljšanje vina in popravljanje bolnega vina je

prava francoska galerta

tvrdke **COIGNET & C.** v Parizu, Lyonu, Marseillu.

To za jamčeno sredstvo z navodilom, kako je rabiti, se vedno dobiva pri tvrdki

A. HARTMANN v Ljubljani,

pisarna v Tavčarjevi palači. (587—8)

A. RAUNICHER-jeva

zaloga čevljarskega blaga,

Židovske ulice št. 6,

priporoča častitemu občinstvu svoje lastnoročne izdelke čevljarskega blaga za gospode, gospe in otroke v najlepših izdelkih in po najnižjih cenah. — Dalje opozarja imenovana firma na svojo bogato zalogo (603—5)

čevljev za dečke in deklice,

ki se izjemoma po jako znižani ceni razprodajejo.

Guirlande in vence za na grobove

najukusnejše narejene in v velikej izberi, kakor tudi

trakove za vence

v vseh barvah in širokostih, s kakeršnim koli napisom priporoča

HUGO FISCHER,

Ljubljana, Preširnov trg.

(615—4)

Lekarna TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani,

hkratu

HOMEOPATIČNA LEKARNA,

zaloga vseh domačih in tujih specialitet,

priporoča sledeče izdelke.

Vsakemu izdelku pridene se navod, kako je rabiti.

ANATERIN USTNA VODA, 1 steklenica 40 kr.

BABY POWDER, šupa za otroke in odraslene debele ljudi, 1 škatljica 30 kr.

BERGERJEVA KOSMETIČNA IN ZDRAVILSKA MILA.

VIJOLČNO GLICERINSKO MILO, 40 kr.

OBRAZNO LEPOTILO, imenovano „Damen-toilette“, 1 steklenica 30 kr.

POMADA ZA LASE, po kateri lasje hitreje rastejo, po prof. Pithu, 1 škatljica 30 kr.

TINKTURA ZA LASE, po kateri lasje hitreje rastejo, 1 škatljica 30 kr.

TINKTURA ZA KURJA OČESA, 1 steklenica 40 kr. s čopičem vred.

KOLINSKA VODA, v originalnih steklenicah 1 škatljica 50 kr. in 1 gld.

ŠMARNIČNI PARFUM, 1 steklenica 1 gld., kakor tudi drugi parfumi po proizvoljnih cenah.

MALAGA VINO, katero neposredno dobivamo, v steklenicah po 30, 60 kr. in 1 gld. 10 kr.

MALAGA S CHINO, proti pomanjkanju slasti do jedi itd., 1 steklenica 70 kr.

MALAGA Z ŽELEZOM, proti bledici, pomanjkanju krvi itd., 1 steklenica 60 kr.

SLAJEVI ČUKRČKI, 10 kr. in po proizvoljenih cenah.

Ti izdelki in druge tu neomenjene specialitete prodajajo se po ceni in razpošiljajo slednji dan po pošti. (644—1)

GLICERINSKO MILO, 14 in 12 kr., kakor MANDELNOVO, PEŠČENO MILO itd.

FRANCOSKO ŽGANJE, 1 mala steklenica 20 kr., 1 velika steklenica 40 kr.

BALZAM ZA OZEBLINO, 1 steklenica 30 kr.

PARIŠKI PRAŠEK ZA DAME, beli in ru-deči, 30 in 40 kr.

RUM, ki ga neposredno dobivamo, 30, 60 kr. in 1 gld.

SALICILNA USTNA VODA IN ZOBNI PRAŠEK, 1 steklenica 50 kr., 1 škatljica 30 kr., do sedaj nedosegljiv izdelek, ki se pa ne sme zamenjati s salicilno kislino ustno vodo in zobnim praškom.

TRPOTČEV SOK IN ČUKRČKI, proti kašlju, hripavosti itd., ki so se že dostikrat za dobre izkazali, 1 steklenica 50 kr., 1 škatljica 30 kr., kakor tudi PELINOVI, SLIŽNI, GUMI IN SALKIJA-KOVI ČUKRČKI po proizvoljenih cenah.

ČAJ RUSKI, katerega neposredno dobivamo, v zavitkih po 30 in 50 kr.

OGERSKO MAZILO ZA BRADO, originalni zavitek, (novo), se nikdar ne posuši, 20 kr.

ZOBNI PRAŠEK IN ZOBNA PASTA razne vrste.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.